

Hồi 48**Chồng Chất Hận Thù**

Thời khắc trôi qua chậm chạp.

Chắc là lâu lắm. Nhưng trong thạch thất này chẳng có cách nào đo lường được thời gian. Chỉ biết rằng mỗi giờ khắc trôi qua, Lục Siêu Quang càng thêm tỉnh táo, kinh mạch lưu thông, tinh thần sảng khoái, nội lực đã khôi phục.

Chính trong lúc ấy, tiếng nói lại vang vọng:

- Đáng khen thay, cái căn cốt tuyệt vời của tiểu tử.

Lục Siêu Quang đứng bật lên.

Chàng quét ngay tia nhìn đầy tinh quang như lũng sục khắp bốn bề thạch thất, để tìm người bí mật đầu đây...

Lại có tiếng cười âm u:

- Người đừng tìm bóng ta vô ích, chẳng bao giờ ngươi thấy. Điều cần là ngươi phải nhận giết sáu kẻ đại thù của ta.

Lục Siêu Quang giật mình:

- Xin ân công cho biết sáu kẻ ấy là những ai?

Tiếng nói bí ẩn:

- Bốn kẻ đầu tiên là Tứ Độc Lão Quái, những tên tay sai tanh máu của bọn Ma Giáo. Kẻ thứ năm là Vạn Độc Bá Giả công tử, tên ma đầu núp trong bóng tối phá hoại quần hùng để mong trở thành minh chủ võ lâm.

Lục Siêu Quang bàng hoàng, chẳng hiểu sao những kẻ thù của người bí mật này lại trùng hợp với thù nhân của chàng như vậy?

Chàng hồi hộp hỏi tiếp:

- Còn kẻ thứ sáu?

Lời đáp nắc nheo như tiếng khóc:

- Kẻ thứ sáu là Ngọc Diện Hồ Ly...
- Em gái của Bá Giả công tử?
- Chính nó.

Thật là đáng kinh ngạc. Những kẻ đại thù của người giấu mặt này đều là bọn liên quan đến mối gia thù của Lục Siêu Quang.

Nhiều mày suy nghĩ, rồi chàng hỏi thẳng:

- Tiểu bối muốn biết vì sao phải giết những kẻ này?

Một tiếng thở dài đầy uất hận, giọng nói bỗng trở nên gay gắt:

- Theo luật trời trả vay. Nợ máu phải trả bằng máu, thế thôi. Người đã nhận lời của ta thì cứ thi hành, khỏi cần tìm hiểu.

Tưởng yêu cầu giết ai, chớ giết những tên vừa kể thì Lục Siêu Quang hoàn toàn thoải mái, bởi chính chàng đang đi tìm giết bọn chúng. Ý nghĩ của chàng vừa thoáng qua, thì tiếng nói bỗng vang lên lạnh lạnh:

- Tiểu tử, ngươi tên gì, xuất thân từ sư môn nào vậy?

Lục Siêu Quang đáp ngay:

- Văn bối là Hắc Diêm Vương, còn sư môn thì xin ân công tha thứ, văn bối chưa tỏ bày được.

Giọng nói trầm xuống:

- Thôi cũng được. Nhưng trước hết ngươi phải thi triển công lực cho ta xem các tuyệt thức của ngươi để coi có thắng nổi bọn ma đầu ấy được không.

Chàng trai vung cánh tay lên:

- Văn bối sẵn sàng, nhưng thi triển cách nào đây?

Có tiếng vang trong vách đá:

- Ngươi hãy quay lại sau lưng nhìn xem, và xuất chiêu đánh vào cái gì ngươi thấy trước nhất.

Lục Siêu Quang lập tức hoành thân lại. Chàng ngạc nhiên nhìn vào một cái lỗ đen thui bằng miệng chén trên vách đá cao, mà chàng chưa để ý tới trong thạch thất này.

Chàng nghĩ thầm:

- Chắc quái nhân và tiếng nói phát xuất từ lỗ đen này đây.

Tiếng nói lại thúc giục:

- Tiểu tử, ngươi hãy triển vận toàn bộ công lực đẩy tới một chiều xem nào.

Lục Siêu Quang liền trụ bộ tung chưởng tới.

Kinh lực cuộn cuộn từ song thủ của chàng trai đẩy ra, tưởng chừng đánh tét được vách đá. Nhưng thật lạ lùng, khi mãnh chiêu của chàng vừa gần kề, thì trong cái lỗ đen ngòm nọ có một luồng kinh phong tỏa ra, cuốn hút kinh lực của Lục Siêu Quang. Bao sức mạnh trong tuyệt chiêu của chàng tan biến vào khoảng hư không.

Lục Siêu Quang kêu thảng thốt:

- Ôi, kỳ quái, kỳ quái...

Tiếng cười râm ran vách đá:

- Tiểu tử, kinh lực của ngươi chỉ ngang tầm bọn Tứ Độc Lão Quái. Đụng phải Bá Giả công tử may ra còn kháng cự được. Song ngươi gặp nhầm Ngọc Diện Hồ Ly là... thua.

Lục Siêu Quang tỏ vẻ không tin:

- Thừa ân công, sao có chuyện "gà mái đã bại gà cồ"?

Giọng cười lạnh tanh, vang vọng;

- Ngươi đừng coi thường tấm quần hồng ấy. Từ trước tới nay, bao tay cao thủ đã thân bại danh liệt trong tầm ngọc chưởng của con hồ ly nguy hiểm ấy. Không đủ bản lĩnh thì ngươi cũng vậy thôi.

Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Tiểu bối xin ghi nhớ lời dạy của ân công. Nhưng tiểu bối có điều thắc mắc...

- Ngươi cứ việc hỏi?

- Tại sao ân công là người có võ công siêu phàm, lại không chịu ra tay, mà phải nhờ tiểu bối phục thù, rửa hận?

Tiếng nói bỗng run run:

- Ta đã là quỷ rồi, còn rửa hận, tẩy oan sao được?

Chàng trai quả quyết:

- Tiểu bối không tin ân công là quỷ.

Tiếng nói gắt gỏng bức tức:

- Đừng hỏi lời thôi. Ta chỉ muốn biết ngươi có giữ lời hứa với ta hay không.

Lục Siêu Quang đồng dạc:

- Lời hứa của tiểu bối như gươm chém đá, quyết chẳng làm sai. Nhưng tiểu bối muốn được ân công diện kiến, rồi dù phải đi vào cõi chết cũng vui lòng.

Người khuất mặt gầm gừ:

- Tại sao ngươi cứ đòi hỏi điều ta không muốn?

Lục Siêu Quang trầm giọng:

- Tiểu bối chỉ muốn thấy mặt người đã giao nhiệm vụ trọng đại cho mình. Xin ân công đừng ngại, trong thạch thất này chỉ có hai người chúng ta thôi.

Một tiếng thở dài náo ruột:

- Thôi, ta đành vậy... ngươi hãy xem đây.

Những tiếng lách cách vang lên, lỗ tròn đen thui lớn dần...

Vút...

Bóng người trong lỗ tròn ấy phóng vèo ra, làm Lục Siêu Quang bật lùi lại, trở mắt nhìn...

Ôi, một quái nhân khủng khiếp!

- o O o -